

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতা আহিছে তোমালোকক গুল-গুল (ফুল) কৰি গঢ়ি তুলিবলৈ, তোমালোক ফুল স্বৰূপ সন্তানসকলে কেতিয়াও কাকো দুখ দিব নোৱাৰা, সদাই সুখ দি থাকা"

প্ৰশ্ন: কোনটো এটা কথাত তোমালোক সন্তানসকলে বহুত-বহুত সাৱধান হ'ব লাগে?

উত্তৰ: মন-বচন-কৰ্মত নিজৰ বাণীৰ ওপৰত বহুত সাৱধান হ'ব লাগে। বুদ্ধিৰে বিকাৰী সৃষ্টিৰ লোকলাজ কূল মৰ্যাদা সকলো পাহৰিব লাগে। নিজকে পৰীক্ষা কৰিব লাগে যে মই কিমান দিব্যগুণ ধাৰণা কৰিছোঁ? লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ নিচিনা চিভিলাইজড (সভ্য, সুদৃষ্টিৰ) হৈছোনে? কিমানলৈকে গুল-গুল (ফুল) হৈছো?

ওঁম শান্তি। শিৱপিতাই জানে এওঁলোক মোৰ সন্তান আত্মা। তোমালোক সন্তানসকলেও আত্মা নিশ্চয় কৰি শৰীৰক পাহৰি শিৱপিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। শিৱপিতাই কয় মই তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়াও। শিৱপিতাও নিৰাকাৰ, তোমালোক আত্মাসকলো নিৰাকাৰ। ইয়াত আহি ভূমিকা পালন কৰিছা। পিতাইও আহি ভূমিকা পালন কৰিছে। এইটোও তোমালোকে জানা ড্ৰামা প্লেণ অনুসৰি পিতা আহি আমাক গুল-গুল কৰি গঢ়ি তোলে। তেন্তে সকলো অৱগুণ এৰি গুণৱান হ'ব লাগে। গুণৱানসকলে কেতিয়াও কাকো দুখ নিদিয়। আওকান নকৰে। কোনোবা দুখী হলেও তেওঁৰ দুখ দূৰ কৰে। পিতাও আহিছে যেতিয়া গোটেই সৃষ্টিৰ দুখ দূৰ হ'ব। পিতাই শ্ৰীমত দিয়ে যিমান পাৰা পুৰুষাৰ্থ কৰি সকলোৰে দুখ দূৰ কৰি থাকা। পুৰুষাৰ্থৰ দ্বাৰাহে ভাল পদ পায়। পুৰুষাৰ্থ নকৰিলে কম পদ পায়। সেয়া আকৌ কল্প-কল্পান্তৰৰ কাৰণে লোকচান হৈ যাব। পিতাই সন্তানসকলক সকলো কথাই বুজায়। সন্তানসকলৰ নিজৰ লোকচান কৰিব সেইটো পিতাই নিবিচাৰে। জগতৰ লোকে লাভ আৰু লোকচানৰ কথা নাজানে সেইকাৰণে সন্তানসকলে নিজৰ প্ৰতি দয়া কৰিব লাগে। শ্ৰীমতত চলি থাকিব লাগে। যদিও বুদ্ধি ইফালে-সিফালে যায় তেতিয়াও চেষ্টা কৰি আমি এনেকুৱা বেহদৰ পিতাক কিয়নো স্মৰণ নকৰো, যাক স্মৰণ কৰিলে উচ্চ পদ পোৱা যায়। বেছি নহ'লেও স্বৰ্গলৈতো যায়। কিন্তু স্বৰ্গত উচ্চ পদ পাব লাগে। সন্তানসকলক মাক-দেউতাকে নহয় জানো - আমাৰ সন্তানে স্কুলত পঢ়ি উচ্চ পদ পাব। ইয়াততো কোনেও গম নাপায়। তোমালোকৰ সম্বন্ধীয় লোকে এইটো নাজানে যে তোমালোকে কি পঢ়ি আছে। সেই পঢ়াততো মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় সকলোৰে জানে, ইয়াত কোনোবাই জানে, কোনোবাই নাজানে। কাৰোবাৰ দেউতাকে যদি জানে ভাই-ভনীয়ে নাজানে। কাৰোবাৰ মাকে জানে যদি দেউতাকে নাজানে কিয়নো এই পঢ়া হৈছে বিচিত্ৰ আৰু পঢ়াওতা জনো বিচিত্ৰ। ক্ৰমানুসৰি বুজি পায়, পিতাই বুজাইছে-ভক্তি তোমালোকে বহুত কৰিছা। সেয়াও ক্ৰমানুসৰি, যি জনে বহুত ভক্তি কৰিছে তেওঁয়েই আকৌ এই জ্ঞানো লৈছে। এতিয়া ভক্তিৰ কৰ্ম-কাণ্ডও পূৰা হৈছে। আগতে মীৰাৰ কাৰণে কোৱা হৈছিল তেখেতে লোকলাজ কূল মৰ্যাদা এৰিছিল। ইয়াততো তোমালোকে গোটেই বিকাৰী কূলৰ মৰ্যাদা এৰিব লাগে। বুদ্ধিৰ দ্বাৰা সকলো সন্মুখ কৰিব লাগে। এই বিকাৰী সৃষ্টিৰ একোৱেই ভাল নালাগে। বিকৰ্ম কৰোতাজনক একেবাৰে ভাল নালাগে। তেওঁ নিজৰেই ভাগ্য বেয়া কৰে। এনেকুৱা কোনো পিতা নাথাকে যিয়ে সন্তানে কাৰোবাক দুখ দিয়াতো পচন্দ কৰিব বা নপঢ়াতো পচন্দ কৰিব। তোমালোকে জানা তাত এনেকুৱা কোনো সন্তান নাথাকে। নামেই হ'ল দেৱী-দেৱতা। কিমান পবিত্ৰ নাম। নিজক চাব লাগে - মোৰ দেৱীগুণ আছেনে? সহনশীলো হ'বলগীয়া হয়। বুদ্ধিযোগৰ কথা। এই যুদ্ধ বহুত মিঠা। পিতাক স্মৰণ কৰোতে কোনো যুদ্ধৰ কথা নাই। বাকী হয় ইয়াত মায়াই বিধিনি আনে, তাৰ পৰাও সাৱধান হ'ব লাগে। মায়াৰ ওপৰত তোমালোকেই বিজয় হ'ব লাগে। তোমালোকে জানা- কল্প-কল্প আমি যি কৰি আহিছোঁ, ঠিক তেনেকৈয়ে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে যিটো কল্প-কল্প চলি আহিছে। তোমালোকে জানা আমি এতিয়া পদমাপদম ভগ্যশালী হৈ উঠিছো আকৌ সত্যযুগত অপাৰ সুখত থাকিম।

কল্প-কল্প পিতাই এনেকৈয়ে বুজায়। এয়া কোনো নতুন কথা নহয়, এয়া বহুত পুৰণি কথা। পিতাই বিচাৰে সন্তানসকল সম্পূৰ্ণ গুল-গুল (পবিত্ৰ) হওঁক। লৌকিক পিতাৰো অন্তৰত থাকে- মোৰ সন্তান গুল-গুল হওঁক। পাৰলৌকিক পিতা আহিছেই কাঁইটক ফুল কৰি তুলিবলৈ। তেন্তে এনেকুৱা হ'ব নালাগে জানো। মন-বচন-কৰ্ম বাণীৰ ওপৰতো বহুত সাৱধান হ'ব লাগে। প্ৰত্যেক কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ ওপৰত বহুত সাৱধান হ'ব লাগে। মায়াই বহুত প্ৰবঞ্চনা কৰে। মায়াৰ পৰা বহুত সাৱধান হৈ থাকিব লাগে, লক্ষ্য বহুত উচ্চ। আধা কল্পৰ পৰা ক্ৰিমিনেল দৃষ্টি হৈছে। তাক এটা জন্মতে চিভিল কৰিব লাগে। যেনেকৈ এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ আছিল। এওলোক সৰ্বগুণ সম্পন্ন আছিল। তাত ক্ৰিমিনেল দৃষ্টি নাথাকে। ৰাৱণেই নাই। এয়া কোনো নতুন কথা নহয়। তোমালোকে অনেক বাৰ এই পদ পাইছা। জগতৰ লোকেতো একোৱে নাজানে যে এওঁলোকে কি পঢ়ি আছে। পিতাই তোমালোকৰ সকলো আশা পূৰ্ণ কৰিবলৈ আহিছে। অশুভ আশা ৰাৱণৰ হয়। তোমালোকৰ হ'ল শুভ আশা।

কোনো ক্ৰিমিনেল আশা থাকিব নালাগে। সন্তানসকলে সুখৰ অনুভূতি কৰি থাকিব লাগে। তোমালোকৰ অপাৰ সুখৰ বৰ্ণনাও কৰিব নোৱাৰি, দুখৰ বৰ্ণনা হয়, সুখৰ বৰ্ণনা নহয়। তোমালোক সন্তানসকলৰ এটাই আশা যে আমি পবিত্ৰ হওঁ। কেনেকৈ পবিত্ৰ হ'ম? সেইটো তোমালোকে জানা যে পবিত্ৰ কৰি গঢ়োতাজন এজন পিতাহে হয়, তেওঁক স্মৰণ কৰিলেই পবিত্ৰ হ'ম, প্ৰথম নম্ৰত নতুন সৃষ্টিত এই দেৱী-দেৱতা সকলহে আছিল। পবিত্ৰ হ'লে চোৱা কিমান শক্তি পায়। তোমালোক পবিত্ৰ হৈ পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ ৰাজ্য পোৱা সেই কাৰণে কোৱা হয় এই দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম বহুত শক্তিশালী। এই শক্তি ক'ৰ পৰা পায়? সৰ্বশক্তিমান পিতাৰ পৰা। ঘৰে-ঘৰে তোমালোকে দুই-চাৰিখন চিত্ৰ ৰাখি বহুত সেৱা কৰিব পাৰা। সেই সময়ো আহিব, কাৰ্ফি আদিও এনেকৈ হ'ব যে তোমালোক কলৈকো ওলাব নোৱাৰিব।

তোমালোক হ'লা ব্ৰাহ্মণ আচল গীতা শুনাওতা। জ্ঞান হ'ল বৰ সহজ, যাৰ ঘৰৰ সকলো আহে, শান্তিৰ বাতৰিৰণ হয়, তেওঁলোকৰ কাৰণেতো বহুত সহজ। দুই-চাৰিখন মুখ্য চিত্ৰ ঘৰত ৰাখা। এই ত্ৰিমূৰ্তি, গোলা, কল্পবৃক্ষ আৰু ছিড়িৰ চিত্ৰ হ'লেই হ'ব। তাৰ লগত গীতাৰ ভগৱান যে কৃষ্ণ নহয়, সেইখন চিত্ৰও ভাল। কিমান সহজ, ইয়াত কোনো পইছা খৰছে নহয়। চিত্ৰ লগোৱা আছে। চিত্ৰ দেখিলেই জ্ঞান স্মৃতিত আহি থাকিব। সৰু কোঠালী হ'লেই হ'ল, লাগিলে তোমালোক তাতে শোৱা। যদি শ্ৰীমতত চলা তেতিয়া হ'লে তোমালোকে বহুতৰে কল্যাণ কৰিব পাৰা। কল্যাণ হয়তো কৰিও আছা তথাপিহে পিতাই সোঁৱৰাই দিয়ে- এনেকৈ কৰিব পাৰা। ঠাকুৰজীৰ মূৰ্তি ৰাখে নহয়। ইয়াতেহে আকৌ হৈছে বুজোৱাৰ কথা। জন্ম-জন্মান্তৰ তোমালোকে ভক্তি মৰ্গত মন্দিৰ বিলাকত ঘূৰি আছা পিছে এইটো নাজানা যে এওঁনো কোন? মন্দিৰত দেৱীসকলৰ পূজা কৰে, তেওঁলোকে আকৌ গৈ পানীত ডুবাই দিয়ে। কিমান অজ্ঞান। পূজা কৰে, পূজা কৰি আকৌ সাগৰত গৈ পেলাই দিয়ে, গণেশক, মাক, সৰস্বতীকো ডুবাই দিয়ে। পিতাই আহি সন্তানসকলক কল্পই-কল্পই এই কথা বুজাই থাকে। ৰিয়েলাইজ (অনুভৱ) কৰায় - তোমালোকে এয়া কি কৰি আছা! সন্তানসকলৰতো ঘৃণা উপজিব লাগে পিতাই যেতিয়া ইমান বুজাই আছে - মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকে এয়া কি কৰি আছা! ইয়াকে বিষয় বৈতৰণী নদী বুলি কোৱা হয়। এনেকুৱা নহয় যে তাত কোনো ক্ষীৰ সাগৰ থাকিব কিন্তু প্ৰত্যেক বস্তু তাতি উভৈনদী হৈ থাকে। কোনো বস্তুৰ কাৰণে পইচা নালাগে। তাত পইচা নাথাকেই। সোণৰ মূদ্ৰাহে দেখিবলৈ পোৱা যায়, যিহেতু ঘৰত সোণ লগোৱা হয়, সোণৰ ইটা লগোৱা হয়। তেন্তে এইটো সিদ্ধ হয় যে তাত সোণ-ৰূপৰ মূল্যই নাই। ইয়াত চোৱা কিমান মূল্য। তোমালোকে জানা প্ৰতিটো কথাই আচৰিত। মনুষ্যতো মনুষ্যই হয়, এই দেৱী-দেৱতা সকলো মনুষ্য পিছে এওঁলোকৰ নাম দেৱতা। এওঁলোকৰ আগত মনুষ্যই নিজৰ অৱগুণ বৰ্ণনা কৰে- আমি পাপী নীচ, আমাৰ কোনো গুণ নাই। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত লক্ষ্য - উদ্দেশ্য আছে, আমি এনেকুৱা মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হওঁ। দেৱতাসকলৰ দৈৱীগুণ আছে। এইটো জানে, মন্দিৰলৈ যায় কিন্তু এইটো নুবুজে যে এওঁলোকে মনুষ্যই। আমিও মনুষ্য পিছে এওঁলোক দৈৱীগুণ সম্পন্ন, আমি আসুৰি গুণৰ। এতিয়া তোমালোকৰ স্মৃতিত আহিছে আমি কিমান নালায়ক (অযোগ্য) আছিলো। তেওঁলোকৰ আগত গাইছিলো আপুনি সৰ্বগুণ সম্পন্ন..... এতিয়া পিতাই বুজাইছে এওঁলোকতো অতীত হৈ গ'ল। এওঁলোকৰ দৈৱীগুণ আছিল, অপাৰ সুখ আছিল। তেওঁলোকেই আকৌ অপাৰ দুখী হ'ল। এই সময়ত সকলোৰে ভিতৰত 5 বিকাৰ সোমাই আছে। এতিয়া তোমালোকে বিচাৰ কৰি চাইছা কেনেকৈ আমি ওপৰৰ পৰা তললৈ আহি-আহি একেবাৰে তলত পৰিলোহি। ভাৰতবাসী কিমান চহকী আছিল, এতিয়া চোৱা ধাৰ লৈ আছে। এই সকলো খিনি কথা পিতাইহে বহিলে বুজায় আৰু কোনেও শুনাব নোৱাৰে। ঋষি-মুণি সকলেও নেতি-নেতি কৰি গ'ল অৰ্থাৎ আমি নাজানো। এতিয়া তোমালোকে বুজি পাইছা তেওঁলোকেহে সঁচা কথাই কৈছে। পিতাকো নাজানে, ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ কথাও নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে এতিয়াও কোনেও নাজানে, ডাঙৰ ডাঙৰ সন্ধ্যাসী মহাত্মা সকলেও একো নাজানে। আচলতে মহান আত্মা এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ নহয় জানো। সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰ। এওঁয়েই নাজানে বাকী আৰু কোনে জানিব, কিমান সহজ কথা পিতাই বুজায় পিছে কিছুমান সন্তানে পাহৰি যায়, কোনোজনে ভালধৰণে গুণ ধাৰণ কৰে তেতিয়া ভাল লাগে। সন্তানসকলৰ ভিতৰত যিমনে ভাল গুণ দেখা পায় তেতিয়া অন্তৰ আনন্দিত হয়। কিছুমানেহে নাম বদনাম কৰি দিয়ে। ইয়াতেহে পিতা শিক্ষক, সৎগুৰু হয়- তিনিওৰে নিন্দা কৰায়। সৎ পিতা, সৎ শিক্ষক আৰু সৎ গুৰুৰ নিন্দা কৰোঁতাজনৰ আকৌ তিনিগুণ শাস্তি হয়। পিছে কিছুমান সন্তানে একো বুজি নাপায়। পিতাই বুজায় যেতিয়া এনেকুৱাও নিশ্চয় হ'ব। মায়াও কম নহয়। আধাকল্প পাপ আত্মা কৰি দিয়ে। পিতাই আকৌ আধাকল্পৰ কাৰণে পূণ্য আত্মা কৰি তোলে। সেয়াও ক্ৰমানুসৰি হয়। গঢ়ি তোলাও দুজন- ৰাম আৰু ৰাৱণ। ৰামক পৰমাত্মা বুলি কয়। ৰাম-ৰাম বুলি কৈ অন্তত শিৱক নমস্কাৰ কৰে। তেওঁৰেই পৰমাত্মা। পৰমাত্মাৰ নাম জপ কৰে। তোমালোকৰতো জপ কৰাৰ দৰকাৰ নাই। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ পবিত্ৰ আছিল। এওঁলোকৰ ৰাজ্য আছিল, যি অতীত হৈ গ'ল। তাক স্বৰ্গ নতুন সৃষ্টি বুলি কোৱা হয়। আকৌ যেনেকৈ ঘৰ পুৰণি হলে ভাঙিবলগীয়া হয়। এই সৃষ্টিখনো তেনেকুৱাই। এতিয়া কলিযুগৰ অন্তিম সময়। কিমান সহজ কথা বুজাবলৈ। ধাৰণা কৰিব লাগে আৰু কৰাব লাগে। পিতাইহে সকলোকে বুজাবলৈ নাযায় তোমালোক সন্তানসকল ঈশ্বৰীয় সেৱাত আছা। পিতাই যি

সেৱা শিকাইছে, সেয়া কৰিব লাগে। তোমালোকৰ কেৱল ঈশ্বৰীয় সেৱা। তোমালোকৰ নাম উচ্চ কৰিবলৈ পিতাই কলহ তোমালোক মাতাসকলক দিছে। এনেকুৱা নহয় যে পুৰুষে নাপায়। সকলোৱেই পায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা আমি কিমান সুখী স্বৰ্গবাসী আছিলো। তাত কোনো দুখ নাছিল। এতিয়া হ'ল সংগমযুগ আকৌ আমি সেই নতুন সৃষ্টিৰ মালিক হ'বলৈ গৈ আছো। এতিয়া হ'ল কলিযুগ পুৰণি পাপ আত্মাৰ সৃষ্টি। মনুষ্য বুদ্ধি একেবাৰে মহৰ দৰে। এতিয়াতো এই সকলো কথা পাহৰিবলগীয়া হয়। দেহৰ সৈতে দেহৰ সকলো সম্বন্ধ পাহৰি নিজক আত্মা বুলি ভাবিব লাগে। শৰীৰত আত্মা নাথাকিলে শৰীৰে একো কৰিব নোৱাৰে। সেই শৰীৰৰ প্ৰতি কিমান মোহ ৰাখে, শৰীৰ জ্বলি গ'ল, আত্মা গৈ বেলেগ শৰীৰ ধাৰণ কৰিলে তেতিয়াও 12 মাহলৈকে হয়-হয় কৰিয়েই থাকে। এতিয়া তোমালোক আত্মাই শৰীৰ এৰিলে নিশ্চয় উচ্চ ঘৰত ক্ৰমানুসাৰে জন্ম ল'বগৈ। অলপ জ্ঞান লোৱা জনে সাধাৰণ কূলত জন্ম ল'ব, উচ্চ জ্ঞান থকা জনে উচ্চ কূলত জন্ম ল'ব। তাত সুখো বহুত হ'ব। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) পিতাই যি শুনায় সেয়া আওকাণ কৰিব নালাগে। গুণৱান হৈ সকলোকে সুখ দিব লাগে। পুৰুষাৰ্থ কৰি সকলোৰে দুখ দূৰ কৰিব লাগে।

(2) বিকাৰৰ বশৱৰ্তী হৈ কোনো বিকৰ্ম কৰিব নালাগে। সহনশীল হ'ব লাগে। কোনো ধৰণৰ ক্ৰিমিনেল (অশুদ্ধ, বিকাৰী) আশা ৰাখিব নালাগে।

বৰদান: “মোৰ ভাৱ”ক “বাবা”ত সমাহিত কৰোঁতা নিৰন্তৰ যোগী, সহজযোগী হোৱা
যিসকল সন্তানৰ প্ৰতিটো শ্বাসতে পিতাৰ প্ৰতি স্নেহ আছে, প্ৰতিটো শ্বাসতে ‘বাবা-বাবা’ উচ্চাৰিত হৈ আছে তেওঁলোকে যোগৰ কাৰণে মেহনত কৰিব নালাগে। পিতাৰ স্মৃতিত থকাৰ প্ৰমাণ হ'ল - কেতিয়াও মুখেৰে ‘মই’ শব্দ উচ্চাৰিত হ'ব নোৱাৰে। ‘বাবা-বাবা’ হৈ উচ্চাৰিত হ'ব। “মোৰ ভাৱ” বাবাৰ প্ৰতি সমাহিত হৈ যাব। বাবা হ'ল ৰাজহাড, বাবাই কৰালে, বাবা সদায় লগত আছে, তোমাৰ লগতে থাকো, থাওঁ চলাফুৰা কৰো..... এইটো ইমাৰ্জ (জাগ্ৰত) ৰূপত স্মৃতিত থাকিলে তেতিয়া সহজযোগী বুলি কোৱা হ'ব।

স্লোগান: “মই-মই” কৰা মানে মায়া ৰূপী মেকুৰীক আহ্বান কৰা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!